

บทสรุป

การศึกษาเศรษฐกิจช้าวตั้งแต่ พ.ศ. 2460 – 2498 นี้ ต้องการศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจช้าวหลังปี 2460 ซึ่งมีลักษณะของเศรษฐกิจถดถอย และมีผลกระทบต่อสังคมไทย เป็นช่วงที่การผลิตและการค้าช้าวมีปัญหาอย่างมาก ผลกระทบจากภัยธรรมชาติในช่วงปี 2460 และ ปี 2462 ทำให้ผลผลิตลดลงและราคาช้าวสูงขึ้น รวมทั้งความต้องการช้าวเพื่อการท่องเที่ยว และการบริโภคภายในประเทศ และความต้องการสินค้าช้าวจากต่างประเทศ ทำให้เกิดภาวะการขาดแคลนช้าวในสังคมไทย

ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช (รัชกาลที่ ๙) พบว่าในช่วงทศวรรษ 2460 นั้น การผลิตที่มีปัญหាដันเนื่องจากภัยธรรมชาติ ประกอบกับการส่งช้าวออกตามความต้องการของตลาดโลกในช่วงวิกฤติการณ์ช้าว ทำให้ประเทศไทยประสบปัญหาการขาดแคลนช้าว ซึ่งชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจช้าวที่มีปัจจัยต่าง ๆ แวดล้อมที่มีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจช้าวภายในประเทศและต่างประเทศ ความสำคัญของปัจจัยการผลิตในประเทศไทยและการค้าต่างประเทศในแต่ละช่วงเวลา ย่อมมีเงื่อนไขแตกต่างกันไป ไม่ได้จำกัดเฉพาะตลาดโลกจะเป็นผู้กำหนดราคาช้าวแต่ฝ่ายเดียว แต่ปัจจัยอื่นๆ ในสังคมไทยและพฤติกรรมของคนแต่ละกลุ่มในสังคมไทยก็มีส่วนในการกำหนดราคาช้าว และความเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย

ในขณะที่ การค้าช้าวในช่วงปี 2473 จากภาวะเศรษฐกิจโลกตกต่ำ ทำให้ราคาช้าวลดลง ส่งผลกระทบต่อช้าวนามีความสามารถจ้างหนี้ช้าวได้กำไรมีเงินไปชำระค่าน้ำ ค่ากู้ยืมเงิน และหนี้สินอื่น ๆ ได้ ทำให้ช้าวนานั้นสูญเสียกรรมสิทธิ์ในที่ดินจำนวนมาก กลายเป็นช้าวนานี้ไร้ที่ดิน และเป็นแรงงานรับจ้างในช่วงหลังเศรษฐกิจตกต่ำและเดียวกันรายได้จากการส่งออกช้าวลดลง เป็นผลให้บ้านประมາณแห่งเดินของประเทศไทยประสบปัญหาไม่เงี่ยงพอ กับรายจ่าย จึงมีการตั้งงานประมานในกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ และดูแลชาราชการออกจ้านวนมาก ด้วยเศรษฐกิจที่แปรปรวนดังกล่าว การขยายการผลิตและการค้าช้าวที่ได้วันผลผลกระทบกระเทือนเช่นกัน รัฐบาลได้เข้ามามีบทบาทในการกำหนดกฎหมายเบื้องต้น ๆ มากขึ้น ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๗) จากผลของการศึกษาถดถอย ที่ไม่สามารถแก้ปัญหาส่วนหนึ่งของความล้มเหลวของระบบการปกครองแบบสมบูรณ์แบบลิทธิราชย์ ที่ไม่สามารถสนับสนุนการพัฒนาช้าวนานี้ได้ จึงกล่าวเป็นประเด็นในการเรียกร้องทางการเมืองขณะนั้น เป็นสาเหตุสำคัญของการหนึ่งของการนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองปี 2475 โดยคณะราษฎร

อย่างไรก็ตาม ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองปี 2475 คณะราษฎรเข้ามาบริหารราชการแผ่นดิน มีการเสนอเค้าโครงการเศรษฐกิจแห่งชาติโดยหลวงประดิษฐ์มนูธรรม (ปรีดี พนมยงค์) เพื่อแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ แต่ไม่ได้นำมาปฏิบัติ เพราะมีความขัดแย้งในกลุ่มผู้นำด้วยกันเอง ปัญหาเศรษฐกิจข้าวจังเป็นเนียงประเด็นที่ถูกกล่าวอ้างในทางการเมืองและกล้ายปัญหาเรื้อรังของรัฐบาลตลอดมา โดยเฉพาะช่วงสังคมรามโลกรั้งที่ 2 ข้อจำกัดในการค้าข้าวระหว่างนริษฐ์หัวไทรกับรัฐบาลล้วนๆ ทำให้รัฐบาลไทยมีบทบาทในการเข้ามารับภาระเศรษฐกิจและผูกขาดการค้าข้าวมากขึ้น ด้วยการจ้างผู้อุดหนุนคนจีนซึ่งเคยด้วยกิจการโรงสีและการค้าข้าวมาดำเนินการแทนรัฐบาล เป็นผลให้เศรษฐกิจข้าวในช่วงทศวรรษที่ 2490 เป็นลักษณะของทุนนิยมทุนนารถ ไทย¹ ซึ่งถูกผูกขาดในกลุ่มผู้อุดหนุนคนจีนและกลุ่มข้าราชการที่มีผลประโยชน์แลกเปลี่ยนกันทางเศรษฐกิจ

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 2490 รัฐบาลได้นำโครงสร้างพัฒนาลุ่มน้ำเจ้าพระยา มาพิจารณาดำเนินการ เพื่อการสนับสนุนการเกษตรปลูกในภาคเกษตรกรรม แต่ในช่วงปี พ.ศ. 2496 – พ.ศ. 2498 ปรากฏว่าราคาน้ำมันด้วยถูกกำหนดตามความต้องการของตลาดโลกและมีการแข่งขันการค้าข้าวในตลาดโลกมากขึ้น ในขณะที่แนวโน้มของอัตราแลกเปลี่ยนล่ามค่าการล่วงออกข้าวลดลง ซึ่งมีผลต่อรายได้ของรัฐบาลที่มีภาระรายได้จากการค้าข้าวและลินเดาทางการเกษตรไม่กี่ประมง เช่น ดีบุก ยางพารา เป็นต้น ด้วยความต้องการต่อทางด้านราคาน้ำมัน รัฐบาลไทยจึงหาทางออกทางเศรษฐกิจในด้านอื่น ๆ โดยการเริ่มสำรวจเศรษฐกิจเพื่อร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงปี พ.ศ. 2498 ซึ่งมีผลต่อการปรับเปลี่ยนนโยบายของรัฐบาลในช่วงหลังปี พ.ศ. 2500 เป็นต้นไป และ ปัญหาการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจข้าวในช่วงที่มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ เมื่อมีการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมมากขึ้นก็ยังทำให้เกิดปัญหาลังคุมความสัมพันธ์ ก่อว่าดือ หลัง พ.ศ. 2500 ชาวนาในภาคการเกษตรกรรมจำเป็นต้องอพยพเข้ามาทางงานท้าในภาคอุตสาหกรรมมากขึ้น เนื่องจากภาระที่ต้องรับภาระภาษีอย่าง หัก ในด้านปัญหาเชื้อเพลิงการผลิตและปัญหาของข้าวที่มีราคาตกต่ำลง จนชาวนาไม่สามารถจะด้วยชีพหรือพึ่งพาการท้าได้อีก เพราะมีรายได้น้อยกว่ารายจ่าย ชาวนากลุ่มนี้จึงกล้ายเป็นแรงงานรับจ้างในภาคอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก ตั้งแต่ พ.ศ. 2500

¹ คำนิยามจาก สังคิต พิริยะรังสรรค์, ทุนนิยมทุนนารถ ไทย (พ.ศ. 2475-2503) (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สร้างสรรค์ 2526), หน้า 172.

การเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจข้าวที่มีความไม่แน่นอนในด้านการตลาด ก็เป็นประเด็นหนึ่งที่ทำให้สังคมในภาคเกษตรกรรมล้มลุก ไม่เฉพาะที่ชาวนาอีกกลุ่มนึงที่ยังด้ำรงชื้นด้วยการทำก์ต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ทั้งในเรื่องปัจจัยการผลิตและราคาข้าวที่ต่ำลง ซึ่งกล้ายเป็นปัญหาเรื้อรังที่รัฐต้องเข้ามาแก้ไขต่อไปร้อน ๆ กับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรม ในขณะที่สังคมยังมีความขัดแย้งกันทางระบบความคิด วิธีการแก้ปัญหา และความเชื่อ ซึ่งมักเป็นเหตุให้เกิดความเหลื่อมล้ำกันทางสังคม โดยมีเงื่อนไขอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องมากขึ้น เช่น การย่างหัวพยากรณ์ หัวพยากรณ์ที่ดิน หัวพยากรณ์ป่าไม้ และหัวพยากรณ์มนุษย์ เป็นต้น

ผลของการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจข้าวในช่วง พ.ศ. 2460-2498 นั้น ทำให้เกิดจากการเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตต่าง ๆ เช่น ความต้องการที่ดิน ทุน แรงงาน น้ำในการประกอบการทำนาของชาวนา การขยายพื้นที่เพื่อเพิ่มผลิตผล การแสวงหาผลประโยชน์ในที่ดินของเจ้าที่ดินเพื่อให้ชาวนาเช่า การที่นายทุนให้ชาวนาภักดิ์เพื่อหักดอกเบี้ย จากผลผลิตในท้องนาของชาวนา และการขยายโครงสร้างทางหลวงของรัฐบาลที่พยายามเพิ่มปริมาณการส่งออกข้าวซึ่งเป็นรายได้หลักของประเทศไทย เป็นต้น ปัจจัยการผลิตในช่วงตั้งแต่ พ.ศ. 2460 อาจกล่าวได้ว่า มีผลกระทบต่อสถานะของกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคมทำให้ความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างกลุ่มคน มีการเปลี่ยนไปตามความเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งในกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคมมีลักษณะที่จะเลือกแนวทางในการดำเนินชีวิต และสถานะความเป็นอยู่ของตนเอง ก้าวคืบ

แต่เดิมชาวนา มีการผลิตข้าวเพื่อการยังชีพมากกว่าผลิตเพื่อการตลาด เมื่อมีการขยายตัวของระบบทางการค้าโลก ไม่ได้หมายความว่าชาวนาจะมุ่งผลิตเพื่อการตลาดแต่เนี่ยงด้านเดียว วิถีชีวิตของชาวนาซึ่งต้องพึ่งพาธรรมชาติและชนบทธรรมเนียม-ประเพณีที่สัมพันธ์กับการผลิตที่แบบแนวๆ เมื่อปัจจัยการผลิตที่มีความสำคัญต่อระบบการผลิตของชาวนาเปลี่ยนไป เช่น ภัยแล้ง ภัยน้ำท่วม เป็นภัยธรรมชาติของผู้ครอบครองเป็นของเจ้าที่ดินส่วนใหญ่ ทำให้ชาวนาซึ่งเป็นผู้ผลิตจำเป็นต้องเช่าและรับจ้างทำนาให้เจ้าที่ดินไป นอกจากนี้ชาวนาซึ่งได้รับผลกระทบจากการเอกสารเดาเบรียของกลุ่มผู้ค้าหรือ นายทุน และกลุ่มเจ้าที่ดิน ในขณะที่รัฐบาลเป็นเพียงคนกลุ่มนึงที่มีหน้าที่ในการปกคล้อง เมื่อเกิดปัญหาที่มีผลกระทบต่อสังคม เช่น วิกฤติการณ์ข้าวในช่วง พ.ศ. 2460-2463 "ข้าวยากหมากแพง" รัฐบาลไม่ได้มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาระยะแรก และ เมื่อมีการตั้ง "กรรมการกำกับตรวจสอบราษฎร" ก็ไม่ได้แก้ปัญหาเรื่อง

ราค้าห้าวที่สูงขึ้นในช่วงตลาดโลกที่ต้องการห้าวจำนวนมาก จึงเป็นประเด็นว่า รัฐบาลไทยตั้งแต่สมัยสมบูรณ์ยุทธิราชย์ สมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา มีการดำเนินนโยบายเสริมมากันอย่างใด เนரะตัวอย่างของ การเข้ามาควบคุมตลาดโดยการกำหนดราคา คือ การสร้าง "เพดาน" ของราค้าห้าวทำให้ห้าวไม่สามารถปรับราค้าห้าวลงตามท้องตลาดได้อย่างเสรี ส่งผลกระทบต่อชาวนาซึ่งเป็นผู้ผลิตโดยตรง ถูกกดราคาจากกลุ่มผู้ค้าห้าว และตัวอย่างเช่น ในสมัยก่อน และหลังสังคಹณ์โลกครั้งที่ 2 ปรากฏว่า รัฐบาลได้เข้ามีบทบาทในการดำเนินธุรกิจการซื้อขายห้าวต่างประเทศ รัฐบาลได้กำหนดราค้าห้อขายจากชาวนาซึ่งต่ำกว่าราค้าในตลาดโลก ถึงแม้รัฐบาลจะให้ราค้าห้อแน่นอนและดีกว่าผู้ค้าคนกลางบางส่วน แต่ก็ไม่ได้ประกันราค้าห้าว เพื่อให้ชาวนามีฐานะที่ดีขึ้นหรือได้ผลตอบแทนที่ดี

ผลของการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจห้าวในภาคกลาง ซึ่งเป็นแหล่งผลิตห้าวที่สำคัญ และเป็นแหล่งผลิตที่ใกล้กับศูนย์กลางการส่งออกของประเทศไทย คือกรุงเทพฯ ความแตกต่างทางด้านค่าน้ำสัมภาระด้วยห้าว ก็เป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการขยายตัวของพื้นที่การเพาะปลูกห้าวในภาคกลาง เพราะไม่ต้องเสียค่าโถทุย หรือค่านาอย่างหนักนัก แต่เมื่อมีปัจจัยด้านภัยธรรมชาติ พื้นที่ภาคกลางมักจะได้รับผลความเสียหายอย่างมาก มีผลให้ความต้องการห้าวสำหรับอุปโภคและบริโภคไม่เพียงพอ และเกิดการขาดแคลน เป็นปัจจัยที่มีผลผลกระทบต่ออั้งคุณไทยโดยภาพรวม แนวทางในการจัดสร้างโครงการชลประทานจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่รัฐบาลเสนอทางแก้ปัจจัยเรื่องการควบคุมน้ำเพื่อใช้ในการเกษตรกรรม และการสั่งเสริมพัฒนาห้าว ก็เป็นวิธีการที่รัฐบาลจะเพิ่มคุณภาพห้าวแต่เพียงอย่างเดียว แต่ไม่ได้คำนึงความเหมาะสมในพื้นที่ที่ใช้ในการเพาะปลูก ประโยชน์ของการกำหนดคุณภาพ "ห้าวพันธุ์" มักตอบสนองต่อผลประโยชน์ในเรื่องการยกระดับราค้าห้าว ซึ่งเป็นผลดีแก่กลุ่มผู้ค้าสั่งออก เพราะ "ห้าวสยาม" เป็นที่ต้องการของตลาด ถึงแม้จะมีปัจจัยในเรื่องการปลอมปนห้าวหรือห้าวเสื่อมลง การนำรุ่งพันธุ์ห้าวที่ยังเป็นนโยบายที่สำคัญของรัฐ

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษา มีข้อที่น่าสังเกตว่า การขึ้นลงของราค้าห้าวไม่ได้มีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของตลาดห้าวต่างประเทศด้านเดียว การเปลี่ยนแปลงของราค้าห้าว อาจมีผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของการผลิต และการค้าที่ไม่สมดุลกัน ประกอบกับบทบาทของคนแต่ละกลุ่มในสังคมมีหน้าที่และความสัมพันธ์ทางสังคมที่แตกต่างกัน เช่น ความสัมพันธ์ของชาวนาที่ต้องการขายห้าว เวินกู้เป็นลักษณะของเจ้าหนี้กับลูกหนี้

ในท้ายที่สุดแล้ว การเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจภาคกลางก็ส่วนผลลัพธ์ให้เศรษฐกิจห้าวของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไปด้วย จะเห็นได้จากการขยายพื้นที่การผลิต และ

การพัฒนาชลประทาน ปัญหาถือครองกรรมลิทธีที่นานาที่เป็นของเจ้าที่ดินและนายทุนเงินกู้ส่วนใหญ่ชั้นรวมไปถึงการดำเนินนโยบายของรัฐที่ตอบสนองการแข่งขันในตลาดค้าข้าวระหว่างประเทศ เป็นผลให้ผู้ค้าจีนมีบทบาทในรูปแบบขององค์กรธุรกิจ

ประเด็นที่น่าสนใจ คือ การปรับเปลี่ยนรูปแบบภาษีอากร เป็นภาษีในรูปแบบอื่น ๆ เช่น ภาษีที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีรายได้ อันมีเหตุมาจากความเลื่อมลงของระบบการจัดเก็บภาษีของรัฐเอง ซึ่งมีการเก็บได้น้อยลง และรัฐจึงพิจารณาว่าถ้าปรับเปลี่ยนวิธีการจัดเก็บในอีกรูปแบบหนึ่ง อาจส่งผลให้รัฐสามารถหารายได้ในรูปแบบใหม่แทนได้กว่ารูปแบบเดิม

การช่วยเหลือของรัฐบาลทั้ง ในสมัยสมบูรณ์มาลิกิราชย์และหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475 นั้น มาตรการช่วยเหลือของรัฐบาลแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ การส่งเสริมการผลิต และการควบคุมการค้าข้าว แต่มาตรการทั้ง 2 ประเภทนี้ เป็นทั้งมาตรการแก้ปัญหาระยะสั้นและระยะยาว แต่ว่าไม่ประสบผลลัพธ์ เนื่องจากน้ำซึ่งเป็นผู้ผลิตยังได้รับผลกระทบจากปัญหาต่างๆ อันมีผลมาจากการทำงานไม่ได้ผลเต็มที่ แม้ว่ารัฐจะพยายามช่วยเหลือด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การพัฒนาการชลประทาน หรือ มีการสร้างเขื่อนเจ้าพระยาขนาดใหญ่ การพัฒนาแหล่งน้ำหลายแหล่งก่อตาม แต่ก็ไม่อาจช่วยให้ชานมีรูปแบบเดิม หรือไม่ได้รับผลกระทบจากการผลิตที่เนียงพอกันการลงทุน ในขณะที่ กบฏระเบียงข้อนังคับ หรือกบฏหมายที่รัฐพยายามควบคุมการค้าข้าวที่ไม่มีประสิทธิภาพเนียงพอกันที่จะมีผลในทางปฏิบัติเท่าที่ควร กลุ่มผู้ห้ามสามารถหาวิธีการหลีกเลี่ยงได้ และได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินนโยบายบางประการของรัฐ จากนโยบายของรัฐ เช่น โควต้าข้าว ซึ่งรัฐบาลได้กำหนดเงื่อนไขสำหรับกลุ่มนี้โดยก่อนการลังออกข้าว และการกำหนดเป็นค่าปรับเมื่อมีข้าวที่กลับมีผลกระทบกระเทือนอย่างมากต่อชาวนา ซึ่งต้องถูกลดราคาลงไปอีก การแก้ปัญหาทางด้านการผลิตเมื่อเกิดภัยธรรมชาติ หรือสังคม จึงเป็นเนียงการแก้ไขปัญหาระยะสั้นและเฉพาะหน้า ในขณะการแก้ไขปัญหาหลังวิกฤติการณ์ต่างๆ ที่เป็นมาตรฐานการระยะยาวยังขาดความต่อเนื่องและความที่แน่นอน ทำให้ปัญหาของชาวนาซึ่งเป็นปัญหาที่เรื้อรังที่รัฐบาลต้องแก้ไขต่อไป